

Οι ανθέλληνες Αλβανοτσάμηδες. Υπαρκτό ή ανύπαρκτο ζήτημα;

Η αλβανική πλευρά ανέκαθεν θέτει στις εκάστοτε ελληνικές κυβερνήσεις το δήθεν υπαρκτό ζήτημα των «Αλβανοτσάμηδων» και των αποζημιώσεων τις οποίες διεκδικούν από το ελληνικό δημόσιο. Παράλληλα ορισμένοι εξ' αυτών απαιτούν να λάβουν την ελληνική ιθαγένεια, αλλά και αυτές καθ' αυτές τις περιουσίες τους σε διάφορες περιοχές της Ηπείρου και κυρίως του Ν. Θεσπρωτίας. Ποιοί όμως είναι πραγματικά οι μουσουλμάνοι «Αλβανοτσάμηδες»; Ποιά η αναμφισβήτητη και ιστορικά καταγεγραμμένη προδοτική και ανθελληνική δράση τους σε βάρος της Ελλάδος;

Όταν κάνουμε λόγο για τους λεγόμενους «τσάμηδες», εννοούμε τους μουσουλμάνους κατοίκους της Θεσπρωτίας, οι οποίοι υπήρξαν γηγενείς (εντόπιοι) χριστιανοί, εξισλαμισθέντες πιθανότατα κατά τον 17^ο αιώνα και όχι μόνο δεν είχαν καμία σχέση με τους Αλβανούς και δεν διέθεταν αλβανική εθνική συνείδηση, αλλά αντιθέτως τα ήθη και τα έθιμα τους ήταν παρόμοια με τα χριστιανικά, ενώ αρκετοί έφεραν και χριστιανικά ονόματα.

Με την πάροδο του χρόνου, βέβαια, και λόγω των γενικότερων συνθηκών οι οποίες επικρατούσαν, οι τσάμηδες εξελίχθηκαν σε φανατικούς μουσουλμάνους και σε σφοδρούς πολέμιους του Ελληνισμού. Τάχθηκαν εναντίον των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων στη διάρκεια του πρώτου Βαλκανικού πολέμου και κατά τις πολεμικές συγκρούσεις για την απελευθέρωση της Ηπείρου. Αργότερα όμως με τον καθορισμό των ελληνοαλβανικών συνόρων, διετράνωσαν την θέλησή τους να παραμείνουν στην ελληνική επικράτεια. Πρέπει στο σημείο αυτό να αναφέρουμε αντικειμενικά και τα ιστορικά γεγονότα, τα οποία καταδεικνύουν τα λάθη της ελληνικής πολιτείας, όταν ο Θεόδωρος Πάγκαλος κατά το έτος 1926 δεν θεώρησε τους τσάμηδες ως ανταλλάξιμους, σύμφωνα με την ελληνοτουρκική σύμβαση της αναγκαστικής ανταλλαγής των πληθυσμών, όπως συνέβη με τους Οθωμανός Τούρκους, οι οποίοι εγκατέλειψαν τις περιοχές της ελληνικής επικράτειας. Παρότι μάλιστα οι ίδιοι οι τσάμηδες μετά πάθος υπεστήριζαν ότι κατήγοντο από την Τουρκία και επεδίωκαν να συμπεριληφθούν στην ανταλλαγή των πληθυσμών, η ελληνική πολιτεία με τους «φωτισμένους» ηγέτες της, όπως πάντα, επέμενε στην παραμονή τους στην Ελλάδα, ενώ την ίδια στιγμή άρχιζε η αλβανική ανθελληνική προπαγάνδα, η οποία χρησιμοποιούσε και χρησιμοποιεί μέχρι και σήμερα τους Αλβανοτσάμηδες σε βάρος της Ελλάδος.

Οι Αλβανοί πράκτορες, οι οποίοι εκινούντο και εδραστηριοποιούνται ανάμεσα στους Αλβανοτσάμηδες, προσπαθούσαν να αναχαιτίσουν την τάση φυγής τους προς την Τουρκία. Άλλοτε πάλι η Αλβανία προέβαλε το δήθεν ζήτημα των τσάμηδων για να εκβιάζει την επίσημη ελληνική πολιτεία με το πρόσχημα της καταπίεσής τους από τις ελληνικές αρχές. Η Αλβανία όξυνε σταδιακά την στάση της ωθώντας τους τσάμηδες να προσφύγουν στην «Κοινωνία των Εθνών», επειδή τάχα οι ελληνικές αρχές τους καταπιέζουν, ενώ την ίδια ώρα οι Αλβανοί ελάμβαναν σκληρά μέτρα σε βάρος της ελληνικής μειονότητας της Βορείου Ηπείρου, όπου έκλειναν τα ελληνικά σχολεία, απαγορευόταν η χρήση της ελληνικής γλώσσας, τα αστυνομικά όργανα προέβαιναν σε βανδαλισμούς, ανακρίσεις και εκφοβισμούς. Η πορεία όμως των γεγονότων έδειξε

ξεκάθαρα ποιοι ήταν πραγματικά οι Αλβανοτσάμηδες. Στις αρχές Μαΐου του 1941, λίγο μετά την είσοδο των γερμανικών στρατευμάτων στην Αθήνα, ειδική επιτροπή η οποία είχε συσταθεί με εντολή της αλβανικής κυβερνήσεως, υπέβαλε σχετικό υπόμνημα προς το ιταλικό υπουργείο των Εξωτερικών, διεκδικώντας από την Ελλάδα ολόκληρες γεωγραφικές περιφέρειες, ήτοι της Τσαμουριάς, των Ιωαννίνων, της Πρεβέζης ακόμη και τμήματα της Δυτικής Μακεδονίας

Κατά την διάρκεια του ελληνοϊταλικού πολέμου και της γερμανικής κατοχής στην Ελλάδα οι μουσουλμάνοι τσάμηδες της Θεσπρωτίας όχι μόνο δεν ετήρησαν ουδέτερη στάση, αλλά με πρωτοφανές ανθελληνικό μίσος συμπαραστάθηκαν με θέρμη στους εισβολείς και συνεργάστηκαν προδοτικά τόσο με τους Ιταλούς όσο και με τους Γερμανούς, αποσκοπώντας στην αλλοίωση της εθνολογικής σύνθεσης της Θεσπρωτίας και στην καλλιέργεια του εδάφους για την προσάρτηση της στην αλβανική επικράτεια. Στην Παραμυθιά οι ιταλικές αρχές κατοχής αντικατέστησαν την τοπική αυτοδιοίκηση με συμβούλια από Αλβανοτσάμηδες, συνέβαλαν στην καθιέρωση ως επισήμου γλώσσας της αλβανικής, ίδρυσαν την αλβανική φασιστική νεολαία «Μιλίτσια», υπεκίνησαν και ενίσχυσαν τον εξοπλισμό των μωαμεθανών Αλβανοτσάμηδων της Θεσπρωτίας και τους έστρεψαν κατά των χριστιανών Ελλήνων.

Οι ληστρικές συμμορίες των Αλβανών τσάμηδων τρομοκρατούσαν τους κατοίκους της όλης περιοχής, προκαλώντας την αντίσταση του εντόπιου ελληνικού - χριστιανικού στοιχείου. Ληστείες, φόνοι και εξοντώσεις Ελλήνων πατριωτών αποτελούσαν καθημερινό φαινόμενο, το οποίο διογκώθηκε το Μάιο του 1943 με την εκτέλεση 49 Ελλήνων προκρίτων της Παραμυθιάς από τους τσάμηδες. Η κατάσταση επιδεινώθηκε ακόμη περισσότερο μετά τον Ιούλιο του 1943, από τότε δηλαδή που άρχισε η μαζική επίθεση των Γερμανών και των τσάμηδων εναντίον των πλουσίων ελληνικών χωριών του Φαναρίου. Με την έγκριση των χιτλερικών στρατευμάτων κατοχής οι τσάμηδες ίδρυσαν κυβέρνηση στη Θεσπρωτία, αλβανική χωροφυλακή και τάγματα επιστράτων. Η συμπεριφορά των τσάμηδων εναντίον των Ελλήνων αποτυπώνεται σε υπόμνημα των Παραμυθιωτών, το οποίο παρέδωσαν στην επιτροπή του ΟΗΕ. Στο υπόμνημα αυτό αναφέρεται ότι μετά τον Ιούλιο του 1943 οι Αλβανοτσάμηδες συνεργαζόμενοι με τους Γερμανούς εξεστράτευσαν εναντίον των ελληνικών χωριών, εκ των οποίων πυρπόλησαν τα 24, απήγαγαν 300 ομήρους, εφόνευσαν άνω των 800, εβίασαν γυναίκες και μικρά κορίτσια, λεηλάτησαν οικίες και καταστήματα, έκαυσαν εκκλησίες και γενικώς προσπάθησαν να αφανίσουν κάθε τι το ελληνικό.

Μετά την υποχώρηση των Γερμανών οι τσάμηδες προδότες εγκατέλειψαν τις περιοχές αυτές και εγκαταστάθηκαν στην Αλβανία όπου μέχρι και σήμερα διακηρύττουν ως φερέφωνα και πειθήνια όργανα του αλβανικού κράτους τις αλυτρωτικές διεκδικήσεις τους σε βάρος της Ελλάδος.